

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23333/2023
17.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Младеновић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Светислав Пантовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 656/23 од 10.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 656/23 од 10.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П 243/22 од 08.12.2022. године, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде штете плати износ од 226.177,18 динара са законском затезном каматом почев од 08.12.2022. године до исплате (став први изреке). За износ од 904.708,74 динара преко износа досуђеног у ставу првом изреке, тужбени захтев је одбијен као неоснован (став други изреке). Обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 46.674,78 динара (став трећи изреке).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 656/23 од 10.05.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Рашкој П 243/22 од 08.12.2022. године у ставу првом изреке (став први изреке). Преиначена је првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке, тако да гласи: Обавезује се тужени да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од још 904.708,74 динара са законском затезном каматом од 08.12.2022. године до исплате. Обавезује се тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати износ од 203.473,88 динара (став други изреке). Одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену и то става другог изреке тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23 – други закон) Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда које би могле представљати основ за уважавање ревизије.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је уписана као власник катастарске парцеле број .., површине 47 ари и 43 м², која се налази на месту званом „...“ и уписана је у листу непокретности број .. КО ..., коју парцелу је тужила наследила од покојне мајке ВВ по основу решења Основног суда у Рашкој О 112/19 од 06.10.2020. године, а након споразумне деобе, у поступку расправљања заоставштине покојне мајке ВВ, која је преминула дана ...2009. године. Тужени је 2018. године на предметној парцели након смрти мајке тужиле и своје бабе по оцу ГГ, извршио сечу шуме, за шта је ангажовао овде сведока ДД. Покојна ВВ је поред ћерке тужиле АА, имала и ћерку ЂЂ, као и синове ЕЕ, ЖЖ и сада покојног ЗЗ. Ћерка оставиле ИИ се одрекла наслеђа на заоставштини покојне мајке ВВ. Из налаза и мишљења вештака шумарске струке и његовог исказа на расправи утврђено је да је критичном приликом посечена искључиво буква, буково огревно дрво, чија вредност према тада важећем оштетном ценовнику ЈП „Србијашуме“ износи 7.797,60 динара за метар кубни. Укупно посечена бруто маса на спорној парцели према налазу вештака шумарске струке износи 143,03 м³, тако да је укупна висина штете 1.130.885,92 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је извео закључак да је тужбени захтев тужиле делимично основан на основу одредаба чланова 154. и 155. Закона о облигационим односима, у вези са одредбом члана 212. и 213. Закона о наслеђивању.

По оцени Апелационог суда тужилџи припада накнада штете у укупном утврђеном износу, јер су странке фактички закључиле усмени уговор о физичкој деоби наслеђа, који је само формално спроведен кроз оставински поступак доношењем решења о наслеђивању О 112/19 од 06.10.2020. године, а који у потпуности одражава њихову раније извршену поделу наследне масе.

Врховни суд је становишта да је другостепени суд правилно применио материјално право.

Одредбом члана 212. Закона о наслеђивању прописано је да заоставштина прелази по сили закона на оставиочеве наследнике у тренутку његове смрти,

Одредбом члана 154. став 1. Закона о облигационим односима прописано је ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице.

У ситуацији када је тужиља наследила парцелу .. са уделом 1/1, по култури шума 4.класе, од 47 ари 43 м/2, у месту „...“ уписану у листу непокретности број .. КО ..., у поступку расправљања заоставштине, на основу споразума наследника о деоби наслеђене имовине, она има активну легитимацију да тражи укупан износ накнаде штете од лица које је штету проузроковало сечењем шуме, за време док је трајала наследничка заједница. У моменту делације, парцела, коју је на основу наследничког споразума тужиља наследила у 1/1 дела, била је под шумом, коју је посекао тужени за време трајања наследничке заједнице у октобру 2018. године. Сви наследници, деца оставиле па и отац туженог, поштовали су жељу њихове мајке да спорна парцела припадне тужиљи, што је коначно споразумом о деоби наслеђене имовине и потврђено. Тужиља је поднела тужбу за накнаду штете након формалног стицања права својине у 1/1 дела на описаној парцели. Тужиља има право на избор за накнаду штете у пуном обиму од штетника на основу члана 154. ЗОО или право на заштиту од осталих наследника на основу члана 235. Закона о наслеђивању.

Неосновани су наводи ревидента да је извршена деоба будућег наслеђа, јер тужиља је постала наследник моментом смрти оставиле 2009. године, а споразум о деоби наслеђене имовине закључен је у поступку расправљања заоставштине 2020. године.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде Врховни суд је одбио као неосновану ревизију туженог и одлучио као у изреци применом члана 414. став 1. ЗПП.

Из свега изнетог одлучено је као у изреци на основу одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**